

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

TUSSENARREST

nr. A/2011/0165 van 16 november 2011
in de zaak 2010/0644/A/4/0597

In zake:

■■■■■, wonende te ■■■■■

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Johan VERSTRAETEN
kantoor houdende te 3000 Leuven, Vaartstraat 68-40
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verzoekende partij

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **VLAAMS-BRABANT**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Michel VAN DIEVOET
kantoor houdende te 1000 Brussel, Wolstraat 56
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij :*

het college van burgemeester en schepenen van de **gemeente Zemst**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Steve RONSE en Kaat DECOCK
kantoor houdende te 8500 Kortrijk, Pres. Kennedypark 6/24
bij wie keuze van woonplaats wordt gedaan

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De vordering, ingesteld bij aangetekende brief van 27 juli 2010, strekt tot de vernietiging van het besluit van de deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant van 17 juni 2010.

Met dit besluit heeft de deputatie het administratief beroep van de verzoekende partij tegen de weigeringsbeslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zemst van 15 februari 2010 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De deputatie heeft aan de verzoekende partij de stedenbouwkundige vergunning geweigerd voor het bouwen van 3 eengezinswoningen.

Het betreft een perceel gelegen te ■■■■■ en met kadastrale omschrijving ■■■■■

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een antwoordnota ingediend en het originele administratief dossier neergelegd. De verzoekende partij heeft een wederantwoordnota ingediend. De tussenkomen de partij heeft een schriftelijke uiteenzetting ingediend.

De behandeling van de vordering die initieel werd toegewezen aan de eerste kamer, werd op 20 september toegewezen aan de vierde kamer.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare terechtzitting van 19 oktober 2011, alwaar de vordering tot vernietiging werd behandeld.

Kamervoorzitter Nathalie DE CLERCQ heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Stéphanie VANTHIENEN die loco advocaat Johan VERSTRAETEN verschijnt voor de verzoekende partij, advocaat Filip VAN DIEVOET die loco advocaat Michel VAN DIEVOET verschijnt voor de verwerende partij, en advocaat Kaat DECOCK die verschijnt voor de tussenkomen de partij, zijn gehoord.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen van titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en van de bepalingen van het reglement van orde van de Raad, bekrachtigd door de Vlaamse Regering op 20 november 2009.

III. TUSSENKOMST

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zemst vraagt met een op 14 oktober 2010 ter post aangetekend verzoekschrift om in het geding te mogen tussenkomen.

De voorzitter van de derde kamer heeft vastgesteld, met een beschikking van 24 januari 2011, dat er grond is om het verzoek in te willigen en dat de verzoekende partij tot tussenkomst aangemerkt kan worden als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO voor wat betreft de behandeling van de vordering tot vernietiging.

IV. FEITEN

Op 22 oktober 2009 (datum van het ontvangstbewijs) dient de verzoekende partij samen met de [REDACTED] bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zemst een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor *“het bouwen van 3 woningen”*.

Het perceel is, zo blijkt uit de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 vastgestelde gewestplan ‘Halle-Vilvoorde-Asse’, gelegen in woongebied.

Het perceel is niet gelegen binnen een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet vervallen verkaveling.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 16 november 2009 tot en met 16 december 2009, worden zes bezwaarschriften ingediend.

De GECORO van de gemeente Zemst brengt op 5 januari 2010 een ongunstig advies uit.

Op 25 januari 2010 brengt het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zemst een ongunstig advies uit.

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op datum van 9 februari 2010 een ongunstig advies met de volgende motivering:

“ ...

Het ingediende bouwaanvraagdossier is volledig en de procedure tot behandeling van deze aanvraag is correct verlopen. Ik sluit mij volledig aan bij de planologische en ruimtelijke motivering van deze aanvraag, zoals opgebouwd door het college van burgemeester en schepenen.

Bijgevolg wordt deze aanvraag ‘ongunstig’ geadviseerd.

...”

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zemst weigert op 15 februari 2010 een stedenbouwkundige vergunning aan de verzoekende partij en overweegt hierbij het volgende:

“ ...

Het oprichten van woningen in een woongebied op een perceel dat grenst aan een voldoende uitgeruste weg is op zich mogelijk. Dit wil geenszins zeggen dat elke aanvraag die hieraan voldoet moet worden toegestaan. Elke aanvraag dien te worden getoetst aan de goede ruimtelijke ordening. Artikel 4.3.1. §2 van de Vlaamse codex ruimtelijke ordening bepaalt hier aangaande het volgende:

...

Wanneer we deze beoordelingsgronden toepassen op het voorliggende project kan worden gesteld dat de goede ruimtelijke ordening in het gedrang komt omdat de ontsluitingsmogelijkheden van het binnengebied niet wordt gevrijwaard. Dat de gemeente de mogelijkheden voor de ontwikkeling van dit binnengebied wenst te garanderen staat ontegensprekelijk vast omdat 1) in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan een visie is vastgelegd dat stelt dat de kernen waar mogelijk verder moeten verdicht worden ten voordele van de vrijwaring van de open ruimte en 2) er voor dit binnengebied een voorlopig aanvaard rooilijnplan is. Deze voorlopige aanvaarde rooilijn geeft duidelijk de beleidsvisie van de gemeente weer over dit gebied. Deze beleidsvisie is lang voor de indiening van het bouwdoossier bepaald omdat de rooilijn door de gemeenteraad voorlopig werd goedgekeurd op 22-01-2009. Door gewijzigde wetgeving (strikte termijnen) kon de definitieve goedkeuring niet gebeuren binnen dezelfde procedure en dient de procedure te worden overgedaan. Een eerste stap hierin is de voorlopige goedkeuring door de gemeenteraad op 21-01-2010. Het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen bepaalt in artikel 21 dat een bouwvergunning kan worden geweigerd i.g.v. onverenigbaar met een voorlopig vastgesteld ontwerp van rooilijnplan.

Bij de bepaling van de rooilijn zijn alle alternatieve ontsluitingsmogelijkheden onderzocht. Eerst en vooral is er een doordachte keuze gemaakt in de straat die het best geschikt is om het binnengebied te laten ontsluiten. Rekening houdende met de duurzame mobiliteitsvisie is de beste hoofdontsluiting van het binnengebied via de [REDACTED] gezien de rechtstreekse verbinding naar de [REDACTED]. Deze straat is, anders dan [REDACTED], voldoende ruim gedimensioneerd om het beperkte supplementaire verkeer zonder bijkomende problemen te verwerken. Zo werd bij het mobiliteitsplan (in herziening) gesteld om de [REDACTED] te categoriseren als lokale verzamelweg. Dit in tegenstelling tot [REDACTED] dat slechts als

woonstraat werd gecategoriseerd. Deze laatste visie is vooralsnog een denkpiste in ontwerp en zal definitief worden bij de goedkeuring van het te herzien mobiliteitsplan.

Ten tweede diende er te worden onderzocht welk perceel langsheen de [REDACTED] het best geschikt is om de ontsluiting op te voorzien. Bij dit onderzoek zijn zowel de aard van het perceel (bebouwd, onbebouwd, breedte, ...) als de ligging evenwaardige elementen.

Eenzijds is het perceel waarop de hoofdontsluiting is voorzien – tesamen met het perceel langsheen [REDACTED] waarop de secundaire ontsluiting is voorzien – het enige perceel dat in aanmerking komt zonder bebouwde percelen te treffen dicht tegen woningen. Indien bebouwde percelen worden onteigend voor deze ontsluiting, dan moeten woningen worden gesloopt wat maatschappelijk minder aanvaardbaar is en duurder is.

Anderzijds is de ligging van de ontsluiting op de voorziene percelen geschikt in het totale concept van de latere ontwikkeling van het binnengebied omdat zij centraal gelegen zijn. Dit laat toe om het binnengebied op een rationele manier te kunnen indelen en het verkeer niet te genereren naar een uithoek van het gebied.

...

Conclusie: Het ingediende project is in strijd met de beleidsvisie van de gemeente over de ontwikkeling van de binnengebieden in woongebieden en onverenigbaar met een voorlopig vastgesteld ontwerp van rooilijnplan.

..."

Tegen deze beslissing tekent de verzoekende partij op 17 maart 2010 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

In zijn verslag van 25 mei 2010 adviseert de provinciale stedenbouwkundige ambtenaar de verwerende partij om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren.

Na de partijen te hebben gehoord op 17 juni 2010, beslist de verwerende partij op 17 juni 2010 om het beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te weigeren en overweegt hierbij het volgende:

" ...

3. Een aanvraag voor drie gekoppelde woningen kan zich inpassen in het straatbeeld, dat zeer heterogeen is, met een vermenging van open, halfopen en gesloten bebouwing. Er komen op verschillende plaatsen bredere bouwblokken voor, en twee bouwlagen met zadeldak is ook veelvoorkomend. De gangbare stedenbouwtechnische regels voor de inrichting van bouwpercelen werden binnen de aanvraag gerespecteerd.

4. De aanvraag werd geweigerd om reden van de hypotheek die de bebouwing van het goed zou opleggen op de ontwikkeling van het aanpalende binnengebied. Een binnengebied kan gedefinieerd worden als een gebied dat ingesloten ligt tussen omliggende bebouwde straten. Een binnengebied komt in aanmerking voor ontwikkeling wanneer de structuur hiervan nog voor het grootste gedeelte ongekend is. Een binnengebied is nog niet gestructureerd wanneer er slechts een zeer beperkte aansnijding met bebouwing heeft plaatsgevonden, of nog helemaal geen. Een binnengebied kan ook deels gestructureerd en deels nog niet gestructureerd zijn. Wanneer het gebied nog voor een aanzienlijk deel gekenmerkt wordt door onbebouwde percelen en/of onbebouwde delen van percelen is een ontwikkeling nog mogelijk en de structuur nog niet gekend. Voor wat betreft de 'delen van percelen', gaat het dan over voldoende diepe percelen die ook in functie van de omliggende straten kunnen bebouwd worden of dat al zijn, maar waarbij een afsplitsing mogelijk is met behoud van voldoende leefkwaliteit en tuindiepte voor de bestaande woning, of voldoende diepte voor de

realisatie van een bebouwing met een normaal bouwprogramma. Het grotendeels onbebouwde karakter van een mogelijk te ontwikkelen binnengebied houdt niet in dat het om braakliggende terreinen zou moeten gaan. In de meeste gevallen is er een gebruik als tuin, weiland, enz...

Het betrokken perceel dringt met een diepte van ca. 90m binnen in het achterliggende binnengebied tussen de ■■■■■ (noorden), ■■■■■ (westen), ■■■■■ (zuiden) en ■■■■■ (oosten). Dit zijn vier straten die reeds voor het grootste gedeelte ingevuld zijn met residentiële bebouwing met nog enkele resterende ontsluitingsmogelijkheden. De oppervlakte van het totale binnengebied kan geraamd worden op ca. 2ha. Uitgaande van een dichtheid overeenkomstig alle omliggende straten komt het totale binnengebied in aanmerking tot het bouwen van minstens zo'n 30 woningen.

5. De aanvrager argumenteert dat in het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan geen nood aan bijkomende bouw kavels, en dus het aansnijden van het binnengebied, is aangetoond. De gemeente argumenteert dat in hetzelfde structuurplan is aangegeven dat bij voorkeur de binnengebieden worden aangesneden. In deze dient verwezen naar artikel 2.1.2.§7 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat de ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningsaanvragen, noch voor het stedenbouwkundig uittreksel en attest.

Artikel 1.1.4. legt daarentegen de basisdoelstellingen van de ruimtelijke ordening vast, waarbij deze gericht is op een duurzame ontwikkeling waarbij de afwegingen ook ten behoeve van de toekomstige generaties worden gemaakt. Prognoses aangaande de behoefte aan bouw kavels doen vanwege de kortere termijnen dan ook weinig ter zake. In alle omstandigheden is het uit ruimtelijk oogpunt aangewezen om binnengebieden die zich ruimtelijk lenen tot bebouwen maximaal te vrijwaren voor de toekomstige generaties, ten voordele van nog niet-aangesneden gebieden.

Bij het voorzien van bouw kavels gelegen aan de rand van een binnengebied en hier gedeeltelijk ook in, dient steeds rekening gehouden te worden met de aanwezigheid van dit binnengebied. Er dient steeds vertrokken te worden van de optimale ordening van dit binnengebied, dat niet in gedrang mag worden gebracht door de bebouwing aan de omliggende straten. Enkel voorstellen die hierin kaderen kunnen aanvaard worden. In de praktijk zal dit nagenoeg steeds neerkomen op een globaal initiatief voor het gehele binnengebied, zodat ook de wegenis optimaal kan voorzien worden. De aanvraag kan niet los van het aanpalende binnengebied bekeken worden.

Het betrekken van gronden bij een totaalconcept is belangrijk voor een goede uitbouw van de ruimte. Dit kan invloed hebben op de architecturale uitwerking, de opbouw in open, halfopen of gesloten orde, de oriëntatie van de woningen, de ontsluitingswijze, de locatie van het gemeenschappelijk groen... Een totale ordening is noodzakelijk om tot een kwalitatieve invulling te komen. Een particulier initiatief dat vooruitloopt op alle keuzeprocessen die voor de totaliteit van dit woonweefsel van belang zijn, en in voorliggend geval de ontsluiting zelfs ernstig bedreigt, is niet aangewezen.

In voorliggend geval zijn de mogelijkheden tot ontsluiting van het binnengebied reeds sterk gereduceerd en biedt het betrokken perceel de enige degelijke resterende oplossing om dit binnengebied te ontsluiten.

y

6. In het licht van deze algemene principes aangaande de ordening van binnengebieden werd op 21 januari 2010 een rooilijnplan voorlopig goedgekeurd. Dit rooilijnplan voorziet in een inneming van grond van 10m breed ter hoogte van de linkse perceelsgrens en dit over een gemiddelde diepte van ca. 29.9m. Met hetzelfde rooilijnplan is ook een inneming van 4m breed en 30m diep voorzien langs de weg [REDACTED]. Het rooilijnplan heeft dus een hoofdontsluiting en een secundaire ontsluiting voor de zachte weggebruiker tot doel. De beroeper argumenteert dat dit plan niet in aanmerking kan genomen worden, gezien dit niet bestond op het ogenblik van de stedenbouwkundige aanvraag. Hier dient evenwel tegenover gesteld te worden dat elke aanvraag dient getoetst te worden aan de regelgeving en de planologische context zoals die is op het moment dat een beslissing wordt genomen.

Artikel 4.3.8. van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening bepaalt dat een stedenbouwkundige vergunning niet kan worden verleend voor het bouwen of herbouwen van een constructie op een stuk grond dat door een rooilijn is getroffen, behoudens onder de voorwaarden die worden bepaald bij of krachtens het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen. Artikel 21 van dit decreet bepaalt dat een stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning, zoals bedoeld in het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, moet worden geweigerd indien de aanvraag onverenigbaar is met een voorlopig vastgesteld ontwerp van rooilijnplan. Die weigeringsgrond vervalt wanneer het plan niet definitief werd vastgesteld binnen de in de procedure bepaalde termijn. Alleen al om deze reden is de aanvraag niet voor vergunning vatbaar.

De overwegingen in acht genomen komt de aanvraag niet in aanmerking voor vergunning, om volgende redenen:

- het betrokken perceel is het laatste onbebouwde perceel langs de [REDACTED] dat dit binnengebied kan ontsluiten;
- de betrokken grond ligt aan de rand van een niet-aangesneden vlekvormig landelijk woongebied tussen vier straten. De ordening voor dit perceel kan niet los van de globale ordening van het binnengebied bekeken worden. Een particulier initiatief dat vooruitloopt op alle keuzeprocessen die voor de totaliteit van dit woonweefsel van belang zijn, is niet aangewezen.
- artikel 21 van het decreet van 8 mei 2009 houdende vaststelling en realisatie van de rooilijnen bepaalt dat een stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning, moet worden geweigerd indien de aanvraag onverenigbaar is met een voorlopig vastgesteld ontwerp van rooilijnplan. Hier werd een voorlopig rooilijnplan goedgekeurd op 21 januari 2010;
..."

Dit is de bestreden beslissing.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

De bestreden beslissing werd met een op 28 juni 2010 ter post aangetekende brief betekend aan de verzoekende partij. Het verzoekschrift tot vernietiging werd door de verzoekende partij, met

een ter post aangetekende brief van 27 juli 2010, ingediend en is bijgevolg tijdig overeenkomstig artikel 4.8.16, §2, 1°, a VCRO.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partij

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de aanvrager van de vergunning is. De verzoekende partij kan worden aangemerkt als belanghebbende in de zin van artikel 4.8.16, §1, eerste lid VCRO.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT VERNIETIGING

In een eerste middel voert de verzoekende partij de onwettigheid aan van het rooilijnplan [REDACTED]. Ze stelt dat het bestreden besluit steunt op het onwettige rooilijnplan, terwijl het, omwille van de onwettigheid ervan, geen geldige rechtsgrond kan zijn voor het weigeren van een stedenbouwkundige vergunning.

De verzoekende partij herhaalt onder het eerste middel de zeven middelen die zijn uiteengezet in haar verzoekschrift tot nietigverklaring, dat werd ingediend bij de Raad van State.

Bij brief van 7 oktober 2011 bezorgt de verzoekende partij aan de Raad het auditoraatsverslag in de zaak die bij de Raad van State gekend is onder het nummer G/A 196.937/X-14.584.

In het auditoraatsverslag wordt onder meer overwogen wat volgt:

“ ...

Naar luid van artikel 2 van voornoemd decreet van 8 mei 2009 "is de rooilijn de huidige of toekomstige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen. De rooilijn wordt vastgesteld in een rooilijnplan. Bij ontstentenis van een rooilijnplan, vastgesteld volgens dit decreet is de rooilijn de huidige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen."

Blijkens de artikelen 3, 2°, en 9 van het decreet worden de gemeentelijke rooilijnplannen voor de gemeentewegen vastgesteld door de gemeenteraad.

Uit voormeld artikel 2 blijkt dat een rooilijnplan niet enkel kan worden vastgesteld om de huidige grens tussen een bestaande openbare weg en de aangelande eigendommen vast te stellen, doch ook ter vaststelling van de toekomstige grens tussen de aangelande eigendommen en een, hetzij nieuw aan te leggen, hetzij aan te passen bestaande weg.

Het lijkt geen twijfel dat de bestreden beslissing geenszins de vaststelling impliceert van een rooilijnplan voor een nieuw aan te leggen gemeenteweg.

Immers de wijze waarop de gemeenteraad een zgn. rooilijnplan heeft opgesteld houdt enkel in dat de toekomstige mogelijke ontsluiting, via de aanleg van een weg, van het binnengebied gelegen in een gebied omsloten door de [REDACTED], de [REDACTED], [REDACTED] en [REDACTED] gevrijwaard kan worden.

Vandaar ook dat, in de bestreden gemeenteraadsbeslissing, wordt gesteld dat "dit rooilijndossier enkel handelt over het vrijwaren van ontsluitingsmogelijkheden voor een mogelijk later te ontwikkelen binnengebied, zoals dit sinds 1976 op het gewestplan is voorzien".

In het gemeenteraadsbesluit van 21 januari 2010 waarbij het betwiste rooilijnplan voorlopig werd goedgekeurd wordt, ten deze, overwogen dat "het wenselijk is om ingevolge de voortschrijdende lintbebouwing de mogelijke ontsluiting van het binnengebied reeds vast te leggen opdat de toegang tot het binnengebied in de toekomst niet door bebouwing zou worden gehypothekeerd". Opmerkelijk is dat daarbij wordt overwogen dat "er nog geen plannen zijn voor de inrichting van het binnengebied".

M.a.w. het bestreden rooilijnplan beoogt, in wezen, niet de vaststelling van de toekomstige grens tussen de aangelanden eigendommen en een (aan te leggen) openbare weg in voornoemd binnengebied, doch wel, en enkel en alleen, een erfdienstbaarheid non aedificandi te vestigen op een deel van twee kadastrale percelen gelegen, respectievelijk aan de [REDACTED] en aan de [REDACTED].

Daarbij is aan te stippen dat voor de mogelijks effectieve aanleg, in het binnengebied, van een gemeentelijke weg, hiertoe geen dienstig gebruik zou kunnen gemaakt worden van artikel 15 van het decreet van 8 mei 2009, naar luid waarvan "het besluit van de Vlaamse regering of de gemeente houdende definitieve vaststelling van het rooiplan kan bepalen dat het rooilijnplan slechts kan uitgevoerd worden naarmate de aanvragen voor een stedenbouwkundige vergunning of verkavelingsvergunning worden ingediend."

Immers, vermits de bestreden beslissing het (juiste) verloop van die toekomstige openbare weg niet vastlegt, zal daartoe de vaststelling van een nieuw of nieuwe rooilijnplannen noodzakelijk zijn.

Vermits er, met het oog op de mogelijke ontsluiting van een binnengebied, in feite enkel twee reservatiestroken worden gecreëerd zonder enige aanduiding van het verder verloop van de tussen die ontsluitingspunten mogelijks aan te leggen openbare weg, miskent de bestreden beslissing kennelijk het opzet van artikel 2 van het decreet van 8 mei 2009, met name de vaststelling van "de huidige of de toekomstige grens tussen de openbare weg en de aangelande eigendommen".

Het komt ons daarbij voor dat, zo, zoals in casu, een gemeentelijke overheid ruimtelijke ontwikkelingsperspectieven van een bepaald gebied wenst te vrijwaren, zij daartoe de geëigende instrumenten dient aan te wenden, met name het opstellen van een ruimtelijk uitvoeringsplan als bedoeld in artikel 1.1.3. van de Vlaamse Code Ruimtelijke Ordening.

In dat opzicht spreekt het dan ook voor zich dat de gemeenteraad, op grond van voornoemd decreet van 8 mei 2009, niet bevoegd is om, via de vaststelling van een zgn. rooilijnplan die gewenste ruimtelijke ontwikkelingsperspectieven veilig te stellen.

*Die bevoegdheidsoverschrijding dient desnoods ambtshalve te worden opgeworpen.
..."*

De Raad meent dat het wenselijk is de uitspraak van de Raad van State af te wachten in het belang van een goede en efficiënte rechtsbedeling en teneinde het gevaar van tegenstrijdige uitspraken af te wenden. Het eerste middel en het beroep bij de Raad van State hebben immers eenzelfde voorwerp, met name de onwettigheid van het rooilijnplan. Het is bovendien niet onmogelijk dat de uitspraak door de Raad van State een weerslag kan hebben op de beoordeling van het tweede middel en het verweer van de verwerende partij dat er in de bestreden beslissing sprake zou zijn van diverse motieven.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad beveelt de heropening van de debatten.
2. De Raad beveelt dat de verzoekende partij het arrest van de Raad van State in de zaak met nummer G/A. 196.937/X-14.584 aan de Raad bezorgt van zodra dit arrest aan haar wordt betekend. Na ontvangst van dit arrest zal de Raad aan alle partijen een aanvullende termijn verlenen van één maand om desgevallend aan de Raad nog een toelichtende nota te bezorgen. Deze termijn zal aanvangen de dag na de betekening van de kennisgeving door de Raad van de aanvullende termijn.
3. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing ten gronde.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 16 november 2011, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, vierde kamer, samengesteld uit:

Nathalie DE CLERCQ, voorzitter van de vierde kamer,

met bijstand van

Heidi HUANG, griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de vierde kamer,

Heidi HUANG

Nathalie DE CLERCQ